

Toldindtægterne ifølge det foreliggende Forslag om Toldafgifterne. Ærede Medlemmer ville vistnok give mig Ret i, at det Syn, som den forrige Regering og altsaa ogsaa jeg som Medlem af denne, har haft paa Skattereformen, blev fastholdt af den forrige Regering, og det er blevet fastholdt af mig, efter at jeg var tiltraadt som Finansminister, gennem de 3 Aars Behandlinger, som nu have fundet Sted paa Rigsdagen.

Nu er jo Spørgsmaalet dette: har da denne Opfattelse af, hvorledes det var muligt at gennemføre den store Skattereform, mødt Tilslutning i Rigsdagens Ting? Der vil jeg sige, at den har — jeg skal først sige det nu efter Begivenhederne i denne Maaned — mødt meget ringe Tilslutning fra Folketingets Side. Anderledes stiller det sig med Landstinget. Spørgsmaalet om at gennemføre Skattereformen, saaledes som det er blevet udtalt Gang efter Gang af Finansminister Lüttichau og mig, som en Helhed, hvis enkelte Led vare afhængige af hinanden, har Folketinget aldrig villet erkende, men det har dog indtil det sidste behandlet alle 4 Love. Først nu i denne Maaned gaar man hen og forkaster den ene Lov, efter et Forløb af 4 Aar sætter man det ene Led ud, lige trods den Opfattelse, som Regeringen har gjort gældende og fastholdt fra den første Begyndelse af disse Forhandlinger. Spørgsmaalet om Kompensation for Nedgangen i Toldindtægterne maatte jo komme frem i den første Samling, da Folketinget ved Forhandling med Minister Lüttichau naaede til det, man fra Folketingets Side selv har kaldet et Kompromisforslag. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt denne Betegnelse er rigtig eller ej, det have vi jo talt om adskillige Gange heroppe, og jeg har haft Lejlighed til at fremhæve, at Minister Lüttichau har taget store og væsentlige Forbehold med Hensyn til den Affattelse af Toldlovforslaget, som Folketinget havde vedtaget. Men imidlertid, man havde i Folketinget forhandlet med Minister Lüttichau og paa mange Punkter bragt ham til, som han selv har udtalt i Salen, at gøre Skridt efter Skridt med Hensyn til Indrømmelser og Indrømmelser, som havde voldet ham meget stor Betænkelighed. Det kan jo ogsaa omsættes og siges saaledes, at man havde fra Ministerens Side mødt den største Imødekommenhed med Hensyn til Behandlingen af dette Forslag. Man endte saa med, at der, saafremt Folketingets Vedtagelse af Toldlovforslaget gik igennem, var en Nedgang i Statens Told-

indtægter af 5½ Mill. Kr., hvorom Minister Lüttichau erklærede, at deraf kunde 1½ Mill. Kr. være udækkede, og hvis dette af Folketinget vedtagne Forslag skulde blive til Lov, var det derfor nødvendigt at dække omtrent 4 Mill. Kr. paa anden Maade, altsaa uden for Toldloven. Denne Forstaaelse af Situationen den Gang har man nu søgt at rokke ved nede i Folketinget under den sidste Forhandling, men det er ikke muligt at gøre det, det er den eneste Forstaaelse, der kan udledes af de Ord, som findes i Folketingsudvalgets Erklæring af 3die April 1897 med Hensyn til Kompensationen. Det hedder deri, at man erkender, at det er nødvendigt at give Kompensation for den væsentlige Del af den Indtægtsnedgang, som det foreliggende Toldlovforslag maatte føre med sig; og det er da givet, at dette maa ske uden for selve Toldlovforslaget. I den nævnte Betænkning udtaler man saa tillige, at dette Spørgsmaal om Kompensation jo i øvrigt maatte staa hen, og Stillingen har den Gang været den, at man fra Folketingets Side ikke ønskede at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorfra denne Kompensation skulde hentes, men at man paa den anden Side meget vel vidste, at Minister Lüttichau stadig fastholdt, at denne Kompensation kun kunde gives og kun kunde søges gennem en forhøjet Brændevinsafgift. Dette blev, da Toldlovforslaget var til 2den Behandling i Folketinget i Samlingen 1896—97, udtrykkelig udtalt under Forhandlingen af Minister Lüttichau. Han sagde udtrykkelig, at det Underskud, som kom frem gennem Toldlovforslaget, tænkte han sig simplest og naturligst dækket gennem en forhøjet Alkoholbeskatning, og denne Udtalelse blev under Forhandlingen i Folketinget ikke modsagt fra nogen Side. Det vil altsaa ses, at Minister Lüttichau har staaet med den Opfattelse, at man maatte ende med at give en Kompensation gennem en forhøjet Brændevinsskat, og derefter er det ogsaa forklarligt, hvorledes jeg har staaet med samme Opfattelse og anset mig fuldt berettiget til at gøre den samme Opfattelse gældende her i dette Ting over for det høje Tings Medlemmer. Der er ikke lovet Kompensation i en forhøjet Brændevinsskat, det er rigtigt — det er ogsaa blevet fremhævet af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) — men hvad der er givet Løfte om, stiltiende i alt Fald, er dette, at *Forhandlingen* om Kompensation paa Brændevinsafgiftsloven skulde blive holdt aaben, og det er den, man nu har lukket og lukket